

Sygn. akt VI P 649/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w G. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Beata Young
Ławnicy:	Barbara Adamczyk, Krystyna Narożańska
Protokolant:	protokolant sądowy Magdalena Paplińska

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2015 r. w G. na rozprawie

sprawy M. J.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S.

o odszkodowanie

I. oddała powództwo

II. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego (...) w G. na rzecz adw. M. M. kwotę 221,40 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych 40/100) tytułem reprezentacji powoda z urzędu przed I i II instancją

III. wydatki przejmuje na rachunek Skarbu Państwa

IV. odstępuje od obciążania powoda kosztami procesu

Sygn. akt VI P 649/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 lutego 2012r. powód M. J. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (dawniej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.) kwoty 36.000 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę z winy pozwanej.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 30 stycznia 2012r. otrzymał od pozwanej pismo rozwiązujące z nim umowę o pracę. Zaprzeczył, aby wina leżała po jego stronie, ponieważ choroba, z powodu której pracodawca rozwiązał z nim stosunek pracy została wywołana przez pracodawcę. Od dnia 4 stycznia 2010r. jego stan zdrowia zaczął się pogarszać. Diagnoza lekarska ogólna, alergologiczna, ortopedyczna i stomatologiczna spowodowały, że w dniu 21 lutego 2011r. został poddany opiece psychiatry. Zdiagnozowano wówczas u niego depresję i od tego czasu przebywał na zwolnieniu lekarskim. Z dniem 19 lutego 2012r. rozpoczął leczenie sanatoryjne. **Zasadniczą przyczyną utraty zdrowia były niewłaściwe warunki pracy w pozwanym zakładzie pracy. Stres zawodowy w związku z wykonywanymi czynnościami stanowił podstawowe podłoże jego schorzeń.** Pozwana organizowała

pracę w taki sposób, że całą odpowiedzialność za zaniechania lub zaniedbania w usługach świadczonych klientom przypisywała jemu. Zarzucił stronie pozwanej ciągłe opóźnianie dostawy samochodów dla klientów, zmiany w specyfikacji produkcyjnej samochodów, co powodowało niezadowolenie klientów, przesunięcia terminów dostaw nawet do 7 miesięcy od daty określonej w umowie, notoryczny brak samochodów do ekspozycji, rezygnacje klientów, co wiązało się z brakiem prowizji dla niego, brak wsparcia organizacyjno-technicznego ze strony kierownictwa pozwanej oraz brak podstawowych narzędzi handlowych w postaci oprogramowania komputerowego. Powyższe czynniki spowodowały ciągłe napięcie nerwowe, a w konsekwencji depresję, co przyczyniło się do pogorszenia jego stosunków rodzinnych.

W odpowiedzi na pozew (k. 15-16) pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, że rozwiązała z powodem umowę o pracę, ponieważ okres przebywania powoda na zwolnieniu lekarskim przekroczył termin wynikający z art. 53 § 1 pkt 1b k.p. Okres trzech miesięcy pobierania świadczenia rehabilitacyjnego upłynął w dniu 25 stycznia 2012r. W jej ocenie rozwiązanie z powodem umowy o pracę było uzasadnione. Powód zatrudniony był w dziale handlowym, w którym zatrudnione są łącznie cztery osoby. W związku z tym nie ma możliwości zastępowania powoda podczas jego nieobecności, ponieważ każdy z pracowników ma przydzielone określone obowiązki, zaplanowane jako wynikowa zakresu zadań firmy. Zaprzeczyła, aby stanowisko sprzedawcy samochodów mogło się wiązać z nadzwyczajnymi warunkami stresogennymi oraz aby zapewniała niewłaściwe warunki pracy. Działając jako firma w systemie sprzedaży jako Autoryzowana Stacja Obsługi V. (...) i dealer sieci V. (...) musi spełniać określone, wysokie standardy w zakresie wyszkolenia pracowników, jakości i wyglądu salonów sprzedaży, w tym pracy sprzedawców. W jej ocenie zarzuty powoda zostały sformułowane w sposób zbyt ogólny, dlatego nie potrafi się do nich ustosunkować.

W dniu 6 marca 2013r. Sąd Rejonowy (...) w G. w sprawie (...) wydał wyrok, którym oddalił powództwo w całości, przyznał od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu (...) w G. pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu M. M. kwotę 73,80 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powód wniósł apelację od wyroku z dnia 6 marca 2013r, w której wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu (...) w G.. Zarzucił:

- nierozpoznanie istoty sprawy przez nieustosunkowanie się do zarzutu sprzeczności rozwiązania umowy o pracę z powodem z zasadami współżycia społecznego, nieustosunkowanie się do roszczenia o zasądzenie odszkodowania na zasadach ogólnych kodeksu cywilnego, podczas gdy Sąd I instancji winien był zbadać, czy czynność prawna pozwanej polegająca na rozwiązaniu umowy o pracę z powodem bez wypowiedzenia bez winy pracownika jest zgodna bądź niezgodna z zasadami współżycia społecznego, a nadto Sąd I instancji winien był rozpoznać roszczenie o zasądzenie odszkodowania na zasadach ogólnych kodeksu cywilnego;
- naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, tj. art. 217 k.p.c. poprzez oddalenie prawie wszystkich wniosków dowodowych na rozprawie w dniu 6 marca 2013r., podczas gdy okoliczności wskazane w tezach dowodowych były istotne dla sprawy, w szczególności miały na celu udowodnienie, że rozwiązanie z powodem umowy o pracę było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, a także miały na celu udowodnienie wysokości odszkodowania;
- naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, tj. zastosowanie w pkt II wyroku § 12 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, podczas gdy powinien był zastosować § 12 ust. 1 pkt 2, albowiem powód nie dochodził w pozwie przywrócenia do pracy, lecz odszkodowania.

W dniu 28 czerwca 2013r. Sąd Okręgowy w G. w sprawie (...) na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego (...) w G. z dnia 6 marca 2013r. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu (...) w G. (k. 216).

Sąd Okręgowy w G. uznał apelację za zasadną wskazując, że Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy. Sąd I instancji ocenił rozwiązanie stosunku pracy łączącego strony w aspekcie działania zgodnego z prawem, tymczasem powód wywodził od początku postępowania, że stanowiło ono nadużycie prawa, które może dotyczyć działań formalnie zgodnych z treścią prawa podmiotowego. Sąd Rejonowy nie ocenił w ogóle decyzji pozwanego w aspekcie bezprawności, która polegać miała na naruszeniu zasad współżycia społecznego. Nie analizował, czy stan faktyczny stanowiący podstawę żądania poddaje się subsumcji przywołanych przez powoda przepisów prawa, tak kodeksu cywilnego, tak i kodeksu pracy. Wskazał, że nie bez znaczenia jest również to, że powód sformułował swoje żądanie jako ewentualne, które tym się charakteryzuje, że powód dochodzi żądania, a na wypadek jego niezasadności i oddalenia wysuwa inne żądanie. W wytycznych Sąd Okręgowy w G. wskazał, że Sąd I instancji ponownie rozpoznając sprawę powinien ocenić podstawę faktyczną żądania pod kątem przepisów kodeksu pracy regulujących uprawnienia pracownika w razie rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, jak również ewentualnie przez przyznanie art. 300 k.p. pod kątem przepisów kodeksu cywilnego. Wskazał, że jeżeli Sąd podzieli stanowisko powoda, co do podstawy dochodzonego roszczenia, to powinien przejść do realizacji wniosków dowodowych stron. Co do kosztów zastępstwa procesowego, w tym kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd Okręgowy w G. przyznał rację pozwanemu, iż podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa procesowego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 § 1 k.c. w zw. z art. 58 k.p. stanowi stawka minimalna określona w § 12 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na rozprawie w dniu 5 września 2012r. (k. 70) powód podtrzymał żądanie pozwu wskazując, że dochodzoną przez niego kwotę składa się odszkodowanie z tytułu utraconych zarobków oraz prowizji. Kwota 36.000 zł stanowi wysokość wynagrodzenie, jakie otrzymałby gdyby sprzedawał samochody i uzyskiwał prowizje.

W piśmie z dnia 19 września 2012r. (k. 76-80) powód sprecyzował żądanie pozwu, wnosząc o zasądzenie od pozwanej kwoty 36.000 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanej odpisu pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania. Jako podstawę swojego roszczenia wskazał art. 56 i 58 k.p. i ewentualnie art. 415 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 1994r. powód M. J. podjął pracę w firmie (...) jako pomocnik mechanika, a następnie jako mechanik. W firmie tej zatrudniony był przez okres 9 lat. Następnie podjął zatrudnienie w firmie (...) na zasadzie własnej działalności gospodarczej, pracując na stanowisku specjalisty ds. obsługi klienta i przetargów. Po kilku latach zatrudnił się w firmie (...), w której pracował na stanowisku handlowca. Odbił różnorodne szkolenia w Polsce i zagranicą. Uzyskał certyfikat autoryzowanego sprzedawcy V. (...)

Dowód:

-dane z wywiadu zawarte w opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii D. W., k. 483-486

-zaświadczenia o odbytych szkoleniach, k. 8-15 Części A akt osobowych powoda

-informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców nr KRS : (...), k. 196-197v

W dniu 3 marca 2008r. powód M. J. zawarł z pozwaną (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (dawniej (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S.) umowę o pracę na okres próbny od dnia 3 marca 2008r. do dnia 2

czerwca 2008r. Powód został zatrudniony na stanowisku sprzedawcy samochodów w pełnym wymiarze czasu pracy. Strony ustaliły wysokość wynagrodzenia na kwotę 2.950 zł + premia uznaniowa.

Dowód:

-umowa o pracę z dnia 03.03.2008r., k. 1.1 Części B akt osobowych powoda

W dniu 11 kwietnia 2008r. powód M. J. zawarł z pozwaną (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (dawniej (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S.) umowę o pracę na czas nieokreślony. Powód został zatrudniony na stanowisku sprzedawcy samochodów w pełnym wymiarze czasu pracy. Strony ustaliły wysokość wynagrodzenia na kwotę 2.950 zł + premia uznaniowa.

Dowód:

-umowa o pracę z dnia 11.04.2008r., k. 1.2 Części B akt osobowych powoda

Pozwana w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się sprzedażą samochodów osobowych i użytkowych. Samochody nabywa na podstawie kontraktów dealerskich, jakie zawiera z importerami. Importerzy narzucają pozwanej ramy dystrybucji. Pozwana w ramach świadczonych usług zobowiązana jest do utrzymania pewnego poziomu obsługi, budynku, wyposażenia, wystawy samochodów i ich jakości. Około 5 % samochodów rocznie dostarczana jest pozwanej z opóźnieniem. W przypadku, gdy pozwana pozyskuje wiedzę odnośnie tego, że zamówiony samochód zostanie dostarczony z opóźnieniem, wówczas sprzedawca ma obowiązek poinformować o tym klienta i przeprosić za zaistniałą sytuację, tłumacząc jednocześnie przyczynę opóźnienia.

Dowód:

-zeznania powoda M. J., k. 71-72, k. 172, k. 468-472 (czas : 00:05:15 - 01:24:19)

-zeznania świadka A. L., k. 170, k. 306-308

Do zakresu obowiązków sprzedawcy samochodów należą:

- pozyskiwanie klientów;
- obsługa klienta w zakresie sprzedaży samochodów;
- przechowywanie dokumentów;
- przygotowanie samochodu do sprzedaży;
- nawiązywanie kontaktów z klientami;
- przygotowanie ekspozycji samochodów;
- dbałość o jakość i wyniki pracy;
- dbałość o wizerunek firmy;
- koordynacja zadań w zespole sprzedawców;
- dyscyplina pracy.

Dowód:

-zakres zadań i obowiązków sprzedawcy samochodów (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., k. 5 Części B akt osobowych powoda

Początkowo powód zajmował się sprzedażą samochodów osobowych V. (...), następnie zaś sprzedażą samochodów ciężarowych. Ostatecznie w ramach obowiązków służbowych zajmował się sprzedażą samochodów użytkowych. Prowadził z klientami rozmowy i zawierał z nimi umowy. Przełożonym powoda był A. L.. Razem z powodem pracowali jeszcze R. B., A. J. i M. W..

Dowód:

-zeznania powoda M. J., k. 71-72, k. 172, k. 468-472 (czas : 00:05:15 - 01:24:19)

-zeznania świadka A. L., k. 170, k. 306-308

-zeznania świadka A. J., k. 331-334

Odnosnie samochodów sprzedawanych przez powoda, to trzy modele powinny być znajdować się na ekspozycji. Bywały sytuacje, że na ekspozycji wystawionych było mniej modeli. Ekspozycja znajdowała się na zewnątrz budynku, w miejscu, które nie było zadaszone. Prezentacja samochodów znajdująca się na ekspozycji utrudniona była głównie w okresie zimowym z powodu złych warunków atmosferycznych.

Dowód:

-zeznania powoda M. J., k. 71-72, k. 172, k. 468-472 (czas : 00:05:15 - 01:24:19)

Pracownicy pozwanego zakładu pracy byli informowani przez przełożonego, ile mają rozmów telefonicznych do wykonania, ile rozmów powinni przeprowadzić w salonie z klientami, ile sprzedaży powinni dokonać tygodniowo, ile sprzedaży określonego modelu, ilu umówionych mają klientów oraz ile mają zaplanowanych jazd próbnych. Pracownicy mieli do dyspozycji oprogramowanie, które miało wspomóc im pracę. Korzystali z programów E. i W.. Co do zasady czas oczekiwania na samochód wynosił zgodnie z umową do 12 tygodni.

Dowód:

-zeznania świadka A. J., k. 331-334

Powód zajmował się sprzedażą samochodów użytkowych, które niejednokrotnie wymagały indywidualnej zabudowy, której nie wykonywał importer, lecz firmy zewnętrzne. Dodatkowe wyposażenie wymagało indywidualnej realizacji, co często stanowiło przyczynę opóźnień w dostawie. W takim przypadku wskazywany był w umowie termin wywiązania się z zamówienia z zapasem czasowym. Często jednak informacje na temat czasu, w jakim określony model samochodu może być wyprodukowany były udzielane po podpisaniu z klientem umowy. Odpowiedzialnym za opóźnienia w dostawie samochodów był generalny importer.

Dowód:

-zeznania powoda M. J., k. 71-72, k. 172, k. 468-472 (czas : 00:05:15 - 01:24:19)

W okresie czerwiec/grudzień 2010r. klientem powoda był A. R., który zainteresowany był zakupem samochodu używanego. Klientowi zależało na tym, aby samochód otrzymać do końca 2010 roku, z uwagi na mające wejść od nowego roku regulacje prawne dotyczące podatków. Powód zapewniał klienta, że samochód otrzyma do końca roku. W grudniu 2010r. jeden z pracowników pozwanej poinformował klienta, że transakcja nie zostanie zrealizowana do końca roku. Z uwagi na zaistniałe opóźnienie klient przez cały czas kontaktował się z powodem, okazując mu swoje zdenerwowanie. Powód przez cały czas w relacji z klientem był miły i grzeczny. Nie okazywał względem klienta

zdenerwowania. Klient pomimo początkowej rezygnacji z zakupu samochodu użytkowego powrócił i ostatecznie samochód odebrał.

Dowód:

-zeznania świadka A. R., k. 171, k. 271v-272v, k. 367

-zeznania świadka A. L., k. 170, k. 306-308

W firmie bywały sytuacje stresujące, kiedy klienci mieli złożone zamówienia, a firma nie nadążała z ich realizacją. Gdy miały miejsce opóźnienia w dostawie samochodów, klienci kierowali uwagi wobec powoda uwagi i to powód musiał tłumaczyć się z zaistniałej sytuacji. Zdarzało się, że klienci zachowywali się w sposób niegrzeczny.

Dowód:

-zeznania powoda M. J., k. 71-72, k. 172, k. 468-472 (czas : 00:05:15 - 01:24:19)

-zeznania świadka A. L., k. 170, k. 306-308

-zeznania świadka A. J., k. 331-334

W kwietniu 2011r. klientem powoda był O. K., który zainteresowany był zakupem samochodu użytkowego. Gdy klient pojawił się w salonie powód był oschły i zdenerwowany. Za swoje zachowanie powód przeprosił klienta. Następnie powód z klientem wymieniali korespondencję mailową.

Dowód:

-zeznania świadka O. K., k. 271-271v, k. 368

Powód otrzymywał prowizje od firm leasingowych. Wysokość prowizji uzależniona była od sprzedaży. Wynosiła 1,3 % wartości samochodu. Wysokość prowizji ulegała stałym zmianom.

Dowód:

-zeznania świadka A. L., k. 170, k. 306-308

Powód nie zgłaszał przełożonemu, aby się źle czuł oraz że miał problemy z wykonywaniem pracy.

Dowód:

-zeznania świadka A. L., k. 170, k. 306-308

Od dnia 29 kwietnia 2011r. do dnia 25 stycznia 2012r. powód nieprzerwanie korzystał ze zwolnienia lekarskiego od świadczenia pracy. Początkowo pobierał wynagrodzenie za czas absencji, następnie zasiłek chorobowy i następnie świadczenie rehabilitacyjne przez 3 miesiące. Powodowi przyznano również dalsze świadczenie rehabilitacyjne na okres od 26 01 2012r. do 24 04 2012r. oraz w okresie od 25 04 2012r. do 21 10 2012r.

(okoliczności bezsporne, dokumenty w aktach ZUS załączone)

Od dnia 5 września 2011r. do dnia 25 listopada 2011r. powód przebywał w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej (...) Centrum (...) w G.. Powodem podjęcia leczenia były objawy depresyjne w postaci kłopotów ze snem i trudności w skupieniu uwagi. Podczas pobytu w placówce medycznej powód wskazywał, że jego stan wynikał z sytuacji rozpadu związku małżeńskiego, który po urodzeniu się córki stawał się coraz bardziej nie do zniesienia. Powód mówił, że za tę sytuację obwinia żonę, która reagowała wobec niego agresywnie.

Dowód:

-karta informacyjna pobytu na Oddziale Dziennym Psychiatrycznym (...), k. 37

-zeznania powoda M. J., k. 71-72, k. 172, k. 468-472 (czas : 00:05:15 - 01:24:19)

Zgodnie z pismem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 17 listopada 2011r. powód został skierowany na rehabilitację leczniczą w schorzeniach psychosomatycznych w systemie stacjonarnym do ośrodka rehabilitacyjnego (...) Ośrodka (...) w D..

Dowód:

-zawiadomienie o skierowaniu na rehabilitację leczniczą z dnia 17.11.2011r., k. 34

W okresie od dnia 28 października 2011r. do dnia 25 stycznia 2012r. powód wykorzystał trzy miesiące świadczenia rehabilitacyjnego. Zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 17 listopada 2011r. przyznano powodowi świadczenie rehabilitacyjne na okres sześciu miesięcy od daty wyczerpania zasiłku chorobowego.

Dowód:

-orzeczeniem lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 17.11.2011r., k. 38, decyzja ZUS z dnia 24 11 2011r.- akta ZUS załączone

Od dnia 19 lutego 2012r. do dnia 13 marca 2012r. powód przebywał na turnusie rehabilitacyjnym. W ośrodku rehabilitacyjnym rozpoznano u powoda epizod depresyjny umiarkowany, zaburzenia somatyzacyjne.

Dowód:

-zaświadczenie z dnia 23.02.2013r., k. 12

-informacja o przebytej rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS, k. 35-36

Pismem z dnia 26 stycznia 2012r. pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. rozwiązała z powodem umowę o pracę z dnia 11 kwietnia 2008r. Jako przyczynę wskazała długotrwałą chorobę pracownika i związaną z nią niemożność wykonywania pracy, co powodowało zablokowanie miejsca zatrudnienia w zakładzie pracy.

Dowód:

-pismo pozwanej z dnia 26.01.2012r. o wypowiedzeniu umowy o pracę z dnia 11.04.2008r., k. 4, k. 2 Części C akt osobowych powoda

Zgodnie z § 8 Regulaminu wynagradzania pracowników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. pracownikom może być przyznana premia uznaniowa (kwotowa lub prowizyjna), która traktowana jest, jako integralny składnik wynagrodzenia. Pracownikom służy prawo do premii wyłącznie za okres świadczenia pracy. Za okres pobierania zasiłku chorobowego premia nie może być wypłacana. Zgodnie z § 9 pracodawca może wypłacić pracownikowi premię o charakterze uznaniowym na podstawie następujących kryteriów:

- wzorowe wykonywanie powierzonych obowiązków;
- przejawianie inicjatywy w pracy, podnoszenie jej wydajności oraz jakości;
- samodzielność i sumienność w wykonywanej pracy;
- dbałość o powierzone mienie;

- zdyscyplinowanie podczas wykonywania pracy i poleceń przełożonych.

-Regulamin wynagradzania pracowników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., k. 283-284

Wysokość wynagrodzenia powoda za okres trzech miesięcy zatrudnienia od dnia 1 października 2010r. do dnia 31 grudnia 2010r. liczonego jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wyniosła 2.950 zł (brutto).

Dowód:

-zaświadczenie o zarobkach z dnia 17.12.2013r., k. 285

Powód od dnia 21 listopada 2014r. korzysta systematycznie z porad psychologicznych i deklaruje kontynuować podjęte leczenie celem osiągnięcia dobrostanu psychicznego, polegającego na całkowitym wycofaniu zaburzeń emocjonalnych. Powód zgłosił się do Poradni Zdrowia Psychicznego z powodu znacznie obniżonego nastroju i zaburzeń lękowych, problemów ze snem, bólów brzucha, problemów z koncentracją i obniżeniem mobilizacji do codziennych działań.

Dowód:

-zaświadczenie z Zakładu Opieki Zdrowotnej w Ż. z dnia 28.03.2015r., k. 459

Przyczyna niezdolności do pracy powoda w okresie od dnia 29 kwietnia 2011r. do końca zatrudnienia u pozwanego była złożona. Wiązała się zarówno z sytuacją zawodową, tj. z zatrudnieniem w pozwanym zakładzie pracy, z warunkami pracy i stresem związanym z wykonywaną pracą, jak również z innymi czynnikami spoza środowiska pracy, tj. trudną sytuacją rodzinną (rozwód, problemy z komunikacją z byłą żoną, konflikty rodzinne). Przeżywany przez powoda w tamtym czasie stres, związany z warunkami pracy, jakie ówczesnie panowały w jego firmie, **nie był nadmiarowy**. Według słów powoda był on odnoszącym sukcesy specjalistą w dziedzinie sprzedaży samochodów, posiadał szeroką wiedzę i wieloletnie doświadczenie w branży. Oznacza to, że przez wiele lat pracy dobrze poznał specyfikę zawodu, trudności charakterystyczne dla branży, w tym stres, jaki niesie ze sobą wykonywanie tego zawodu. Powód nie wycofał się z uprawiania zawodu sprzedawcy, nie zrezygnował z pracy u pozwanej, ani nie szukał innego miejsca pracy. Dane z wywiadu psychologicznego oraz analiza poziomu zaburzeń z okresu od dnia 29 kwietnia 2011r. do końca zatrudnienia nie wskazują, że przeżywany przez powoda stres był stresem o charakterze nadmiarowym. Powód nie był hospitalizowany psychiatrycznie, nie kontynuował intensywnej psychoterapii po pobycie na rehabilitacji zdrowotnej ZUS. W okresie spornym podjął leczenie psychiatryczne, które pomagało, a w trakcie zwolnienia lekarskiego poprawiło jego funkcjonowanie, zarówno w obszarze dolegliwości emocjonalnych, jak też aktywności życiowych.

Dowód:

-opinia biegłego sądowego z zakresu psychologii klinicznej K. N., k. 513-517

-opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii D. W., k. 483-486

-pisemna opinia uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii D. W., k. 512

Z uwagi na doświadczenie zawodowe powoda, zachowaną możliwość przewidywania sytuacji stresujących w tego typu zatrudnienia, reakcja powoda na stres związany z pracą nie była nasiloną. **Istotniejsze znaczenie odegrały problemy natury osobistej.**

Dowód:

-opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii D. W., k. 483-486

-pisemna opinia uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii D. W., k. 512

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było niezasadne. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wnioskując w oparciu o dokumenty urzędowe, dokumenty prywatne, w tym dokumentację medyczną, zeznania świadków, opinie sporządzone przez biegłych sądowych z zakresu psychiatrii i psychologii oraz zeznania powoda przesłuchanego w charakterze strony postępowania. Podstawę ustaleń Sądu w zakresie przebiegu zatrudnienia powoda oraz łączącej strony umowy stanowiły również dokumenty zgromadzone w aktach osobowych powoda. Sąd dał im wiarę w całości, albowiem ich prawdziwość i autentyczność nie budziła wątpliwości, jak również nie zostały one w tym zakresie zakwestionowane przez strony postępowania.

Walor wiarygodności Sąd przyznał dokumentom prywatnym, które ocenił na podstawie art. 245 k.p.c. Wynika z niego, że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Dokumenty urzędowe Sąd ocenił zgodnie z art. 244 k.p.c. który mówi, że dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich prawdziwości, czy autentyczności, przy czym również strony takich zarzutów w toku postępowania nie zgłaszały.

Walor wiarygodności Sąd przyznał zeznaniom złożonym przez świadków w całości. Zeznania świadków były spójne i konsekwentne. Świadczyli zgodnie zeznali, że w pozwanym zakładzie pracy miały miejsce opóźnienia w dostawie samochodów, co w konsekwencji powodowało, że pracownik zajmujący się sprzedażą zmuszony był tłumaczyć się przed klientem, co było niekomfortowe, co jednak nie wiązało się z takim stresem, na który wskazuje powód.

Walor wiarygodności Sąd przyznał opiniom sporządzonym w niniejszej sprawie przez biegłych sądowych. Przedstawione przez biegłych opinie w ocenie Sądu zostały sporządzone w sposób rzetelny i z wykorzystaniem specjalistycznej wiedzy. Biegli skrupulatnie przeprowadzili wywód myślowy, dokonując przy tym wnikliwej analizy dokumentacji medycznej. Tok rozumowania przedstawiony przez biegłych należało uznać za logiczny, a nadto konsekwentny. Powyższym opiniom Sąd dał wiarę w całości, albowiem biegli w sposób szczegółowy przedstawili okoliczności, jakie stały się podstawą wniosków w nich wskazanych, odwołując się do konkretnych faktów. Biegli dysponowali również odpowiednią wiedzą i doświadczeniem predestynującym ich do wydania przedmiotowych opinii. Wnioski wyciągane przez biegłych uznać należało za zgodne z zasadami logicznego rozumowania i wiedzy zawodowej. Zdaniem Sądu biegli rzetelnie wykonali swoje obowiązki, wnikliwie ocenili stan zdrowia psychicznego powoda. Podkreślenia wymaga przy tym, że opinie biegłych sądowych, tak jak inne dowody podlegają ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., jednakże odróżniają je szczególne kryteria oceny. Należą do nich zgodność przedstawionych wniosków z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Sąd dokonując oceny przedmiotowych opinii posiłkował się właśnie wskazanymi kryteriami.

Sąd w większości przyznał walor wiarygodności zeznaniom złożonym przez powoda, przyjmując za prawdziwe jego twierdzenia, co do tego, że w spornym okresie odczuwał stres. Sąd nie uznał jednak za wiarygodne, aby stres związany z wykonywaniem obowiązków pracowniczych wywołał u niego stany depresyjne, z powodu których nie mógł świadczyć pracy oraz aby stres ten był wynikiem zwinionego działania pozwanej. Zdaniem Sądu stan psychiczny i emocjonalny powoda w tamtym czasie spowodowany był głównie sytuacją osobistą powoda i rozpadem jego związku małżeńskiego, nie zaś sam charakter wykonywanej pracy i opóźnienie w dostawie samochodów. Wnioski takie wynikają ze złożonych opinii biegłych.

Przedmiot sporu w niniejszym postępowaniu koncentrował się na tym, czy pozwana uprawniona była rozwiązać z powodem umowę o pracę w trybie art. 53 § 1 pkt 1 b k.p., a nadto, czy rozwiązanie stosunku pracy było zgodne z zasadami współżycia społecznego i w konsekwencji nie stanowiło naruszenia praw podmiotowych powoda.

Zgodnie z art. 53 § 1 pkt 1 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego

pracodawcy krócej niż 6 miesięcy bądź dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

Powyższy przepis reguluje dopuszczalność rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z uwagi na długotrwałą, usprawiedliwioną nieobecność pracownika w pracy. Wynika z niego, że zanim nie upłynie przewidziany prawem okres upoważniający do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, okres ten jest okresem ochronnym, chyba że ogłoszono upadłość lub likwidację pracodawcy bądź też zachodzą okoliczności przewidziane w art. 5 ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U.2003, nr 90, poz. 844).

Zgodnie art. 56 § 1 k.p. pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. O przywróceniu do pracy lub odszkodowaniu orzeka sąd pracy. § 2 stanowi, że przepisy art. 45 § 2 i 3 stosuje się odpowiednio. Zgodnie z art. 58 k.p. odszkodowanie, o którym mowa w art. 56, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Jeżeli rozwiązano umowę o pracę, zawartą na czas określony albo na czas wykonania określonej pracy, odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za 3 miesiące.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem przyczyna rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia podana przez pracodawcę powinna być rzeczywista i konkretna oraz uzasadniona nie tylko interesem zakładu pracy, ale również interesem pracownika. Z oświadczenia pracodawcy powinno wynikać w sposób niebudzący wątpliwości, co jest istotą zarzutu stawianego pracownikowi i usprawiedliwiającego rozwiązanie z nim stosunku pracy (wyrok SN z dnia 15 listopada 2006r., I PK 112/06). Jeżeli zatem w danych okolicznościach faktycznych ogólne ujęcie przyczyny rozwiązania umowy o pracę nie budzi wątpliwości, w szczególności, gdy nie mogło żadnych wątpliwości budzić u pracownika, co do tego, z jakim zachowaniem, czy też zachowaniami, czy stanami, które miały miejsce w określonym czasie, łączy się ta przyczyna, to należy uznać, że spełnione jest wymaganie z art. 30 § 4 k.p. Celem regulacji zawartej w art. 30 § 4 k.p. jest umożliwienie pracownikowi obrony przed zwolnieniem z pracy.

Postępowanie sądowe powinno koncentrować się wokół przyczyny wskazanej przez pracodawcę w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę oraz konieczności ustalenia wymaganego przez nią przymiotu prawdziwości i konkretności, a przede wszystkim ustalenia, czy uzasadniała ona rozwiązanie pracownikowi umowy o pracę. Przy czym podkreślenia wymaga, że ciężar udowodnienia przyczyny spoczywa na pracodawcy .

Na gruncie niniejszej sprawy, mając na uwadze całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należało zdaniem Sądu przyjąć, że zostały spełnione przesłanki z art. 53 § 1 pkt 1 b k.p., które uprawniały pozwaną do rozwiązania z powodem stosunku pracy. Powód od dnia 29 kwietnia 2011r. do dnia 25 stycznia 2012r. nieprzerwanie był niezdolny do pracy z powodu choroby , po czym po upływie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego za 3 miesiące nadal pozostawał niezdolny do pracy i dalej pobierał świadczenie rehabilitacyjne . Początkowo pobierał wynagrodzenie za czas absencji chorobowej, następnie zasiłek chorobowy i następnie świadczenie rehabilitacyjne, które pobierał nadal po przekroczeniu terminów wskazanych w przywołanym przepisie, w konsekwencji doprowadzając do zakończenia okresu ochronnego. Z uwagi na długotrwałą niezdolność do pracy i pobranie wszystkich wskazanych w przepisie świadczeń, pozwana miała wszelkie podstawy prawne na gruncie przepisów kodeksu pracy , aby rozwiązać umowę o pracę z powodem. W związku z powyższym przyjąć należało, że pozwana rozwiązała stosunek pracy z powodem zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym.

Powód w toku postępowania sprecyzował żądanie pozwu przedstawiając również żądanie ewentualne w postaci odszkodowania, którego dochodzi na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 300 k.p. powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 listopada 2007r. wydanego w sprawie SK 18/05. Zgodnie z tezą wskazanego wyroku art. 58 w związku z art. 300 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, ze zm.)

rozumiany w ten sposób, że wyłącza **dochodzenie innych, niż określone w art. 58** kodeksu pracy, roszczeń odszkodowawczych, związanych z bezprawnym rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia, jest niezgodny z art. 64 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji. W uzasadnieniu Trybunał Konstytucyjny wskazał, że konstytucyjność uzasadnianego treścią art. 58 k.p. w zw. z art. 300 k.p. wyłączenia możliwości występowania z **dalej idącymi roszczeniami** odszkodowawczymi należy rozpatrywać w szerszym kontekście skutków wadliwych czynności prawnych w obszarze prawa pracy oraz, że w następstwie normy kolizyjnej wywiedzionej przez Sąd Najwyższy i inne sądy orzekające z przepisów art. 58 k.p. w zw. z art. 300 k.p. może dojść do naruszenia praw majątkowych pracownika (art. 64 ust. 1 Konstytucji) bezprawnie zwolnionego z pracy, w sposób sprzeczny z **zasadami sprawiedliwości społecznej** (art. 2 Konstytucji). Naruszenie zasady sprawiedliwości społecznej polega na uniemożliwieniu pracownikowi **uzyskania pełnego naprawienia szkody wyrządzonej bezprawnym rozwiązaniem stosunku pracy**. Trybunał Konstytucyjny dodatkowo wskazał, że trzeba mieć na uwadze również, że pracownik jest stroną słabszą, zasługującą na mocniejszą ochronę, co uzasadnia w konsekwencji rozpoznanie jego roszczenia w kontekście art. 415 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

W związku z powyższym Sąd uznał, że koniecznym na gruncie przedmiotowej sprawy było dodatkowo ustalenie, czy nieobecność powoda i korzystanie przez niego ze zwolnień lekarskich stanowiło **następstwo zawinionego zachowania pracodawcy**. Powód zarzucał, że jego stany lękowe i depresja, na jaką się powoływał, wynikały ze złych warunków pracy i stresu, jakiego doznał, a który miał wynikać z opóźnień w dostawie pojazdów, z czego zobowiązany był tłumaczyć się klientom. Sąd mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy doszedł do wniosku, że argumentacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie, a podniesione zarzuty za niezasadne.

Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Odpowiedzialność deliktowa charakteryzuje się tym, że aby móc przypisać określonemu podmiotowi odpowiedzialność należy najpierw wykazać określone znamiona odnoszące się zarówno do strony podmiotowej, jak i przedmiotowej. Wśród przesłanek odpowiedzialności deliktowej wymienia się powstanie szkody, zdarzenie z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu oraz związek przyczynowy zachodzący pomiędzy zdarzeniem, a szkodą. Dopiero wówczas, gdy wskazane powyżej trzy elementy zostaną spełnione, można rozstrzygać w przedmiocie roszczeń, jakich strona dochodzi w procesie cywilnym, a których źródłem jest wykazana wina określonego podmiotu. Brak choćby jednej ze wskazanych przesłanek wyklucza możliwość ustalenia odpowiedzialności deliktowej.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Aby przypisać odpowiedzialność niezbędne jest ustalenie, czy między poszczególnymi ogniwami łańcucha kauzalnego związek przyczynowy można uznać za normalny. Jeżeli wypadnie ono pozytywnie, wówczas także powiązanie między przyczyną wyjściową, a jej skutkiem w sferze dóbr poszkodowanego odpowiada temu kryterium.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego naruszenie przez pracodawcę zasad współżycia społecznego, tj. uczciwego działania, dobrych obyczajów, przyzwoitości, lojalności wobec pracownika stanowi czyn niedozwolony z art. 415 k.c. w zw. z art. 300 k.p. (wyrok z dnia 11 czerwca 2003r., I PK 273/02, OSNP 2004, nr 16, poz. 279).

Zdaniem Sądu pomiędzy szkodą, na jaką powód się powołuje, a zachowaniem strony pozwanej, której dodatkowo nie można uznać za zawinioną nie zachodzi w żadnej mierze związek przyczynowo-skutkowy, co całkowicie wyklucza przypisanie pozwanej odpowiedzialności deliktowej. W szczególności zdaniem Sądu niewiarygodnym były twierdzenia powoda, jakoby sytuacja panująca w pozwanym zakładzie pracy, związana z opóźnieniami w dostawie pojazdów wywołała u niego tak silny stres, że nie był on w stanie świadczyć pracy. W pierwszej kolejności podkreślić należy, że powód był pracownikiem wykwalifikowanym, wyróżniającym się bardzo dużym doświadczeniem w pracy na stanowisku sprzedawcy. Powód od wielu lat pracował w takich charakterze i niewątpliwie wielokrotnie brał udział w sytuacjach, kiedy klient wyrażał swoje niezadowolenie. Zasady doświadczenia życiowego pozwalają przypuszczać, mając na uwadze branżę, w jakiej działa pozwana firma, że wielokrotnie mają miejsca opóźnienia zwłaszcza, że w obrocie, której przedmiotem jest pojazd udział biorą różne podmioty, które mogą spowodować opóźnienia, co w

konsekwencji powoduje niemożność wywiązania się przez pozwaną z zawartej z klientem umowy, również po stronie pracodawcy powodując negatywne konsekwencje. Powód przedstawił szereg zaświadczeń potwierdzających odbycie przez niego specjalistycznych szkoleń, co dodatkowo potwierdza, że niemożliwym jest, aby kilka opóźnień w dostawie samochodów wywołało u niego tak silny stres. Poza tym niedopuszczalnym jest obciążanie winą pracodawcy w każdym przypadku, gdy pracownik nie radzi sobie z zakresem powierzonych obowiązków. Jest to uzasadnione jedynie wówczas, gdy działania pracodawcy skierowane wobec pracownika mają pejoratywny wydźwięk albo gdy organizacja pracy u tego pracodawcy jest nieprawidłowa .

Sąd rozstrzygając w przedmiocie żądania powoda miał na uwadze również wnioski przedstawione przez powołanych w niniejszej sprawie biegłych sądowych z zakresu psychiatrii i psychologii, którzy zgodnie wskazali, że z uwagi na doświadczenie zawodowe powoda, zachowaną możliwość przewidywania sytuacji stresujących w tego typu zatrudnienia, reakcja powoda na stres związany z pracą nie była nasiloną oraz że istotniejsze znaczenie odegrały problemy natury osobistej. Podkreślenia przede wszystkim wymaga, że w spornym okresie powód rozstał się z żoną, zostało przeprowadzone postępowanie w sprawie o rozwód, które zakończyło się wydaniem orzeczenia, którym rozwiązano małżeństwo powoda i jego żony. Powód miał trudności komunikacyjne z byłą żoną, nie mógł porozumieć się z nią w sprawach związanych z utrzymaniem kontaktów z ich małoletnią córką. Zdaniem Sądu to właśnie sytuacja rodzinna i osobista powoda stanowiła główne źródło objawów depresyjnych powoda, które w konsekwencji wywołały podstawę do podjęcia terapii psychologicznej. Zdaniem Sądu potwierdzeniem tego, że przyczyną depresji powoda była jego sytuacja rodzinna była również treść zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej. Wynika z niej bowiem, że powodem podjęcia leczenia były objawy depresyjne w postaci kłopotów ze snem i trudności w skupieniu uwagi, które zgodnie z udzielonym przez powoda wywiadem wynikały tylko i wyłącznie z sytuacji rozpadu jego związku małżeńskiego, który po urodzeniu się córki stawał się coraz bardziej nie do zniesienia. Powód podejmując się leczenia mówił, że za tę sytuację obwinia żonę, która reagowała wobec niego agresywnie. W tamtym czasie w żadnym zakresie nie powoływał się na warunki panujące w pozwanym zakładzie pracy. Nie potwierdza tego żaden zgromadzony w aktach sprawy dowód. Sąd szczegółowo przeanalizował przedstawioną przez powoda dokumentację medyczną, dochodząc do wniosku, że w żadnym z przedłożonych przez powoda dokumentów nie zostało zapisane, aby stan zdrowia powoda wynikał z warunków panujących w pozwanym zakładzie pracy. Oznacza to zdaniem Sądu, że nie warunki panujące w pozwanym zakładzie pracy stanowiły podstawę podjęcia przez powoda leczenia, a jedynie sytuacja rodzinna powoda.

Ponadto w toku postępowania Sąd przeprowadził dowód z zeznań świadków, tj. osób, które współpracowały z powodem . Świadczyli zgodnie zeznali, że opóźnienia rzeczywiście miały miejsce, że wynikało to z zaniedbań ze strony importera generalnego, że klienci wyrażali swoje niezadowolenie, które często ma miejsce z uwagi na usługi świadczone przez pozwanego oraz że za zaistniałą sytuację pozwana nie obwiniała powoda. Przy czym sam powód zeznał, że pozwana nie zgłaszała wobec niego pretensji oraz uwag, co do wykonywanej przez niego pracy. W konsekwencji zarzuty powoda, jakoby poprzez swoje zachowania pozwana doprowadziła do naruszenia jego praw podmiotowych i zasady współżycia społecznego Sąd uznał za całkowicie bezpodstawne.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd orzekł, jak w pkt I wyroku na podstawie art. 56 k.p. w zw. z art. 58 k.p. art. 8 kp. w zw. z art. 300 k.p. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 6 k.c. a contrario.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt II-IV wyroku zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 102 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i zasadą słuszności. O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013 poz. 461). Wydatki związane z wynagrodzeniami przyznanymi biegłym sądowym Sąd przejął na Skarb Państwa Sąd Rejonowy (...) w G. na mocy art. 97 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – pkt III wyroku .

W punkcie IV wyroku odstąpiono od obciążania powoda kosztami procesu na rzecz strony pozwanej , pomimo przegrania procesu , z uwagi fakt , iż powód stracił zatrudnienie u pozwanego z uwagi na długotrwałą chorobę i leczenie , będąc przekonany , iż przyczyną rozstroju zdrowia były warunki pracy u strony pozwanej .